

δεν δυνάμεθα να μη εξάρωμεν τήν διορατικότητα καί φιλοδικαιοσύνην του έθνοφιλου ήμῶν Έθνάρχου, οστις γνωρίζει να έθαυρήνη τήν αληθή αξίαν πανταχοῦ, οπου διαβλέπει αὐτήν τῶ ἀέτιον ὄμματου.

ΕΛΕΝΗ Ι. ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ

Έσβέστη ὡς λαμπάς κατ' ὀλίγον τακίσα ὑπὸ χρονίας ἀνηλεοῦς νόσου ἐν ἡλικίᾳ νέα εἰστί ἡ ΕΛΕΝΗ Ι. ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ σύζυγος τοῦ ἀριγνώτου λογίου καί βαθμούχου τῆς Μ. Έκκλησίας κ. 'Ιωάννου Τανταλίδου, ἀνεψοῦ τοῦ ἀιμνήστου ποιητοῦ, καί ἀδελφῆ τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Έρέσου κ. 'Ιωακείμ καί τοῦ ἐγκρίτου ἱατροῦ κ. Εὐρυβούλη. Τυχρῶσα μορφώσεως ἐπιμεμημένης καί τήν ἀρετήν ἐν τῷ βραχεῖ αὐτῆς βίῳ ἐξασκήσασα, ἀπῆλθε, δάκρυα ἀφίνουτα ὀπισω τῆς καί τῶ ἀρρητον μεδίαιμα τοῦ οὐρανοῦ φέγγους ἔχουσα πρὸ τῶν βημάτων τῆς, ἵνα ἐνοικήσῃ μακαρία καί αἰθερία ψυχῇ εἰς τήν γαλανήν χώραν τῆς ἰδέας καί τῶν ἀνεσπέρων ὀνείρων, ὁπόθεν ὡς ἐπὶ μύμηκας μόνον ταπεινοῦς θά ἐφορᾷ ἄφ' ἡμᾶς. Έστω ἀγῆρω, αὐτῆς ἡ μνήμη!

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Έκ τοῦ ρωδικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ὁ 'Αλέξιος παντελῶς ἐλημόνησε τὰ ἀναξινά του, καί μόλις μετὰ πολλὰς ὥρας, κατὰ τήν δεκάτην ὥραν τῆς πρωίας, ὅτε μετὰ τήν παιδαγωγὸν ἔκαμεν τὸ γαλλικὸν μάθημα, ἐνεθυμήθη τήν ἀρειμάειον αὐτοῦ ἀνοδοέσην. 'Αλλ' ἄς εἶναι, ἄ; μὴ παρατηρήσῃ κανεὶς τήν ἀνοδοέσην του ἀγογγύστως πλέον θά ὑποφέρῃ τὰς εἰρωνίας τῆς Κλοθθίλδης· εἶχε λαβεῖ τοιοῦτον μέγα βραβεῖον, εἶχεν ἀξιοθῆταιαυτῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν οὔτε τὰ κοράσια οὔτε ἡ Κλοθθίλδη θά εἶχον ποτε τήν τιμὴν νὰ ἀξιοθῶσι. Καί ὁ 'Αλέξιος ἦτο εὐτυχῆς καί ὑπερήφανος τήν ἡμέραν ἐκεῖνην.

Ἐστὸρον ἀπὸ τὸ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους γεῦμα, — κατὰ τήν ἀπουσίαν τοῦ Βλαδίμηρου 'Αλεξέεβιτς ἐνίτε ἤλλαρον τήν ὄραν τοῦ γεύματος, — ἡ 'Αλεξάνδρα Νικολάεβνα ἠτομάσθη νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον καί προσεκάλεσε καί τήν Κλεοπάτραν Βασιλείεβναν νὰ τήν συνοδεύσῃ.

Έκ τῆς ἐκπράσεως τῆς προσκλήσεως τῆς 'Αλεξάνδρας Νικολάεβνας καί ἐκ του ἐρωτήματος αὐτῆς, ὁ 'Αλέξιος ἐνόησεν ὅτι ἡ μήτηρ του ἤθελε νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ σπουδαίας εἰδήσεις.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Πτωχότατος συγγραφεὺς ἔγραφε μελαγχολικῶς: «Πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων μηνῶν ἡ Τράπεζα ἐξέδωκε νέα γραμματῖα τῶν εἰκοσιπέντε δραχμῶν. Δέγουν ὅτι εἶναι χρώματος κυανῶ.»

'Ηκούσθη προχθὲς εἰς τὸ καφανεῖον Τοκατλιάν: — Καί σου πῆρε τὰ μέτρα σου ὁ ράπτης; — Ὁχι· δὲν πῆρε τὰ μέτρα μου, πῆρε τὰ μέτρα του διότι, μοῦ εἶπε νὰ προπληρώσω τὰ ρούχα!

Κύριός τις περιερχόμενος ἡμέραν τινὰ ἐφιππος τήν ἐξοχικὴν του ἔπαυλιν συνήνητησεν ἱερέα τινὰ τῶν περιχώρων ταπεινῶς καθήμενον ἐπ' ὄνου. 'Ηθέλησε δὲ νὰ τὸν περιπαίξῃ καί σταματήσῃ; τὸν ἵππον του τὸν φωνάζει:

— «Αἴ, πῶς πηγαινεὶ ὁ γαϊδαρός, παπᾶ;» — 'Εφιππος, κύριε ἀξιωματικέ, ἐφιππος, τῷ ἀποκρίνεται ὁ εὐφυῆς ἱερεύς.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καί ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Κουρσοῦμ-Χὰν ἀριθ. 3

— Περιμένετε με, — εἶπεν ὁ 'Αλέξιος, — νὰ φορέσω τὸν πῆλόν μου.

— Σὺ δὲν θὰ ἔλθῃς μαζί μας, — εἶπε μετὰ σταθερότητος ἡ 'Αλεξάνδρα Νικολάεβνα, ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἠρυθρίασεν ἀκόμη περισσότερο.

— Δὲν θέλεις νὰ ἔλθω μαζί σου; ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον; — κλονούμενος εἶπεν ὁ παῖς. — Πρὸς πεῖ νὰ ὑπάρχῃ καμία αἰτία

— 'Η αἰτία εἶναι αὐτὴ ὅτι πρέπει νὰ μείνῃς μετὰ τῶν κορασιῶν.

— Στενοχωροῦμαι μετ' αὐτῶν, μαμά· ἀλλὰ διατί πρέπει;

— Διότι πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω — μετὰ δακρῶν ἔλεγεν ὁ 'Αλέξιος. — δὲν βλέπω τὴν αἰτίαν ἐξήγησέ με, σὲ παρακαλῶ, διὰ τί πρέπει νὰ μείνω;

'Εντὸς τοῦ θυλακίου τῆς 'Αλεξάνδρας Νικολάεβνας ἔκειτο ἀκόμη ἡ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ληθηταῖα ἐπιστολὴ τοῦ συζύγου τῆς, καί ἐκεῖνη ἐγγίζουσα τὸν φάκελλον ἔλαβε θάρρος καί ἐκάτησε τὸν λόγον τῆς.

«Ὁ Βλαδίμηρος ἔχει δίκαιον, — ἐσκέφθη — πολὺ θάρρος δίδω εἰς τὸν 'Αλέξιον.»

Αἱ κυρίαὶ ἐξῆλθον μόναι κρατοῦσαι τὰ ἀλεξήλια αὐτῶν.

'Αρκετὴν ὥραν περιεπάτουσιν σιωπηλῶς. Έκ τῶν ἐρυθρῶν κηλίδων, τῶν ἀναφυέντων εἰς τὸ πρόσωπον τῆς 'Αλεξάνδρας Νικολάεβνας καί ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ στόματός τῆς, ἐτόίμου νὰ προφέρῃ λέξεις τινάς, ἠδύνατό τις νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι ταραττεται.

— Πῶσον βιαζόμεθα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Κλεοπάτρα, — δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πηγαινόμεν βραδείως, 'Αλεξάνδρα;...

'Αλλ' εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, διατί δὲν ἔλαβε μαζί μας καί τὸν 'Αλέξιον;

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Έν τῇ ξένῃ φραγ χρ. 15
Έξάμνηνοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογιζέται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁν παύσομαι τὰς Χάριτας ταῖς Μουσικαὶς συγκαταμιγνύς, ἡδίσταρ συνυγίαν.» Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. Στ. 673—5

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερομένη τὴν ἰσοφραγίδα τοῦ φύλλον καὶ τῆν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

Ναί! δὲν ἀντιφάσκω πρὸς ἑμαυτὴν οὐδὲ πρὸς ὅσα πολλὰ καὶ γνωστὰ κατὰ τῆς χειραφετήσεως εἶπον καί ἐλάλητα, δὲν ἀντιφάσκω κανόνες φυσικοῦς οὐδὲ παραγκωνίζω κοινωνικὰ καὶ ἀνθρώπινα θέσμιμα, ἐὰν σήμερον προσέρχωμαι ὅπως τονίσω ἀπ' αὐτῶν τούτων τῶν στηλῶν ζήτημα ἰσότητος τῶν δύο φύλων.

Ναί! ὑπάρχει καὶ ὑπάρχει προφανῶς καὶ ἀνατιρηρήτως καὶ φωτεινὸν τι σημεῖον, ὅπου ἀνευρίσκειται τέλος μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ περιλάλητος ἰσότης, ἡ τοσαύτας καὶ τοσοῦτους ἠλεκτρύσασα καὶ διαφλέξασα.

Ἐπάρχει τόσῳ καταφανῶς, ὥστε μόνον φυλαί ἐρυθροδέρμων θά ἠδύναντο νὰ τυφλώττωσι πρὸς αὐτό, ὑπάρχει εἰς πᾶσαν κατάστασιν, εἰς πᾶν κοινωνικὸν στρώμα τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ διαλαμπές τοῦ θριάμβου τῆς γυναικὸς καὶ τῆς ἰσης αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐξουσίας καὶ δυνάμεως. 'Αλλ' ἡ ἰσότης αὕτη, ἦν σήμερον, — ἀπροσδοκῆτως ἴσως διὰ τινὰς παρεξηγησάντάς με, — κηρύσσω, δὲν εἶναι ἰσότης ἀνατρεπτικὴ καὶ ἀθάλατος, δὲν εἶναι ἡ ἐκνευριστικὴ καὶ χυδαία, ἡ ταπεινὴ ἰσότης, περὶ ἣν τυρβάζουσιν οἱ χειραφετηταί, οἱ ληθηθῶτως ἐκζητοῦντες οὐχὶ ἡ ἀναβῆ εἰς ἰδανικώτερον στυλοβάτην, ἀλλὰ νὰ καταβῆ εἰς χαμαλωτέραν βαθμίδα ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑποστάσεως ἢ γυνή, ἀρκεὶ νὰ γείνη ἴση πρὸς τὸν ἄνδρα.

Εἶναι ἰσότης γαλήνια καὶ ἱερά, μειδιῶσα καὶ ἡρεμος, εὐγενῆς καὶ γλυκεία, καὶ ἐπομένως ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλοπρεπῆς, διότι τὸ γαλήνιον καὶ ἡρεμον, τὸ εὐγενές καὶ γλυκὺ, τὸ εἰρηναῖον μειδίαιμα εἶναι τὰ στοιχεῖα παντὸς ἀληθοῦς ἠθικοῦ ὕψους καὶ μεγαλείου.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ

Είναι ισότης οὐχί ἐν τῷ πηλῷ τῆς ἀγορᾶς, ἀλλ' ἰσότης ἐν τῷ ὕψει, διότι καὶ αὐτὸν τὸν ἄνδρα ἀναβιβάζει ἠθικῶς εἰς τὸ ὕψος τὸ ἀνώτερον αὐτοῦ, ὅπου ἐγὼ θέτω τὴν γυναῖκα, ἀντὶ νὰ καταβιβάξῃ αὐτὴν εἰς τὸ βάθος ἐκείνου, ὡς ἡ ζοφερά, ἡ ἀπαισία ἰσότης τῶν χειραφετητῶν.

Εἶναι βεβαίως ἀνταντὶρρητον καὶ εὐαπόδεικτον δ' ἐπίσης ὅτι πάντοτε ὁσάκις ἀνὰ τὰς κοινωνίας καταπίπτει ἠθικῶς ἡ γυνή, συγκαταπίπτει μετ' αὐτῆς καὶ ὁ ἀνὴρ πτωσίων οἰκτρῶν καὶ ὀλεθρίων, καὶ συγκατακυλίσταται μετ' αὐτῆς ὡς εἰδεχθῆς καὶ ἄμορφος, μᾶζα εἰς βόρβορον διαφθορᾶς καὶ ἀχρειώσεως. Πᾶν ὅτι λοιπὸν ἀνυψοῖ τὴν γυναῖκα, ἀνυψοῖ καὶ τὸν ἄνδρα αὐτόν.

Δὲν θέλω διὰ τούτων ν' ἀρνηθῶ εἰς βάρῃς τῆς γυναικὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην ἀρχήν, ὅτι τὴν γυναῖκα, τὴν φύσει ἀγνοῦσαν καὶ λεπτοτέραν, πρὸς δὲ καὶ ἀσθενεστέρην αὐτῶν, διαφθεῖρουσι συνήθως οἱ ἄνδρες· οὐδὲ θέλω νὰ ἐπιρρίψω καθολικῶς εἰς αὐτὴν τὴν εὐθύνην τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν δεινῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Οὐχί· διότι ἀπ' ἐναντίας οἱ ἄνδρες ἀκριβῶς ὡς ἰσχυρότεροι καὶ μεστότεροι τὸ τε σῶμα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν δρᾶσιν, αὐτοὶ εὐθύνονται μᾶλλον διὰ τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην τῆς γυναικὸς διάπλασιν, ὡς διέποντες τὸν κύκλον τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτῆς. Ἄλλ' ἰσχυρίζομαι ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀντανανκλωμένον, καθ' ὅτι ἀπ' ἑτέρου ἡ γυνὴ οὐχί μόνον ὡς μήτηρ κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ὡς γυνὴ ἐν γένει κατόπιν ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσιν ἰσχυρότατα ἐπιδρᾶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός ἐξυψοῦσα αὐτόν ἢ εὐτελιζοῦσα καὶ ἀντικατοπτρίζουσα ζωηρῶς ἐπ' αὐτοῦ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἠθικὸν ποιὸν τῆς. Ὁ ἀνὴρ νυμφευόμενος ἀνυψοῖ ἢ ταπεινοῖ τὴν γυναῖκα κοινωνικῶς, ἢ γυνὴ ἠθικῶς τὸν ἄνδρα.

Ἡ ἰσότης λοιπὸν, ἢν κηρύσσω, εἰρεῖται οὐχί ἐπὶ τῆς ὑπερεξημεμένης χρηματιστικῆς ἀμίλλης, ἢν λαμβανουσιν ὡς στάδιον ἐνεργείας οἱ τοποθετοῦντες τὴν γυναῖκα εἰς τὰς ἀγυῖας ἐν τῷ λυσσαλίῳ ἀγῶνι τοῦ χρήματος. Ἄλλ' ἐδραζομένη ἐκεῖ ὅπου ἡ γυνὴ ἐκλήρωθη παρὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ ἀληθές τῆς ἐνεργείας τῆς στάδιον, ἀφορᾷ εἰς αὐτὴν τὴν ὀρθὴν καὶ ἐπαχθὴν ταξινόμησιν αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀληθῶς δὲ μεγαλύνουσα αὐτὴν καὶ κραταιοῦσα, περιβάλλει διὰ κύρους τὴν

θέσιν αὐτῆς ὡς συζύγου καὶ τὸ μέτωπόν τῆς διὰ τοῦ μόνου στεράνου τοῦ ἀληθῶς αὐτῇ ἐμπρέποντος. Εἶναι ἡ ἰσότης ἐν τῷ οἴκῳ.

Ναὶ! ἰσότης ἠθικῆ, κτητικῆ καὶ κοινωνικῆ, ἀπόλυτος ἰσότης καθιστᾶσα τὴν γυναῖκα ἐξίσου ὡς καὶ τὸν ἄνδρα σεβαστὴν καὶ μεγάλην προσωπικότητα, περιβάλλει αὐτὴν ὡς ἀναφαίρετος χλαμὺς καὶ ἐπιτίθησι καταφανῶς ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς φωτεινὴν σφραγίδα δίκην πόρπης ἀδαμαντίνης ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀσυλον ἐστίαν, εἰς τὴν ἱεράν ἐξέδραν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς.

Ἐκεῖ ἡ γυνὴ πανσθενὴς δεσποῖνα τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας τοῦ συζύγου τῆς, εἶναι ἅμα συνάρχων τοῦ οἴκου ἰσηγῶν μετ' αὐτοῦ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κράτος, ἴσα δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ του, ὡς ἐκεῖνος ἐπὶ τῶν ἐξουσιῶν, ἄρχων ἐπίσης ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς διανοίας τῆς. Καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄρχοντες ἐκεῖ δὲν συγκρούουσι οὐδ' ἀναιρούσιν ἀλλήλους, διότι ἀν' ἡ ἀρχὴ τῶν εἶναι κοινή, εἶναι ὅμως μεμερισμένη ἢ δρασίς· καὶ αἱ λειτουργίαι τῶν, ὡς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη δὲν ἀναιρούσιν ἀλλήλους, ἀλλ' ἄρχουσι τοῦ οὐρανοῦ ὁμοῦ, ὁ μὲν ἀνάσσει τῆς φεινῆς καὶ ἀστραπηθόλου ἡμέρας, ἡ δὲ τῆς μελιχρᾶς καὶ ρομαντικῆς νυκτός.

Συμμέτοχος πάσης θλίψεως καὶ χαρᾶς του καὶ συγκοινωνὸς παντὸς παλμοῦ του καὶ σκέψεως, εἶναι συνάμα ὁ πολύτιμος Μέντωρ του, ὁ περίφρων Μαικήνας, εἰς οὗ τὴν γαλήνιον καὶ ἐκ περιωπῆς διάσκεψιν ὑποβάλλει πρὸς βουλήν του, οὗ ἡ λεπτεπιλεπτος καὶ ὀξύνοος ἀντίληψις καὶ ἀπερίσπαστος κρίσις· διέπει καὶ ρυθμίζει πᾶσαν τὴν δρασίαν του, καὶ οὗ τὸ γλυκὺ μεδίμα ἀναψύχει καὶ ἐπαναπαύει αὐτόν ἀπὸ τῶν ἡμερησίων μόχθων, ὡς ἡ εὐεργετικὴ σκιὰ μονήρους φοίνικος ἐπαναπαύει θωπευτικῶς διὰ τῆς δρότου του τὸν πνευστιῶντα ὀδίτην τῆς ἐρήμου.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν σπινθηρίζουσαν τῆς χειμερινῆς ἐστίας φλόγα ἢ παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἐν δροσερᾷ καὶ ποιητικῇ ἐσπέρᾳ ἔαρος, ὅτε ἡ Ἐσπερος ἀνέρχεται μελιχρῶς καὶ φωταυγῆς τὰς οὐρανόους κρηπίδας καὶ ἡ Φοῖβη προβάλλει ὠχρὰ καὶ ὄνειροπόλο· ὡς θεότης τῶν ἀδρῶν ρεμβασμῶν, ἐκεῖ ἡ γλυκεῖα τῆς ὀτρυνῆς συζύγου φωνὴ χλιαίνει τὴν μένιν ἢ ὑπεξάπτει τὴν ἐλπίδα, ἀποσοβεῖ

τὴν μαύρην ἀποφοῦτευσιν καὶ διαπνέει τὴν ἀνοχὴν καὶ τὸ ἔλεος ἐπιεῖ τὴν ψυχὴν τοῦ καθιδρου συζύγου τεταραγμένην ὑπὸ τῶν ἀμφιδόλων τῆς ἡμερησίας βιοπάλης ἐκβάσεων καὶ συνεχόμενῃ ὑπὸ πικρίας καὶ μίσους κατὰ διαφόρων ἀνταγωνιστῶν. Καὶ ὁ σφοδρὸς ἀνὴρ εἰρηνεύσας ἤδη πρὸς ἑαυτὸν καὶ διαυγέστερον διὰ τοῦ ὀξυδερκοῦς ἐκείνης ὀμματος διαβλέπων τὸν βίον, ἀσπάζεται εὐγνωμῶν τὴν θωπεύουσαν αὐτὸν ἀδρᾶν χεῖρα καὶ πίπτων ὁ Ἡρακλῆς τοῦ βιωτικοῦ ἄθλου ἐν γονυκλίει λατρεῖ εἰς τοὺς πόδας τῆς ἐναρέτου ταύτης Ὀμφάλης, ἀν' δὲν νύθει τὴν ἡλακάτην, πλὴν ἀποδύεται τὴν λεοντῆν.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΑΤΑΝΟΝ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ

Ὁ πλάτανε πανάρχαιε, πολύφυλλε, ὦρατε,
πρὶς πάντας σὺ προσμεδίῃς.
Παῖδια, νῆα σπεύδουσι καὶ γέροντες καὶ νέοι
εἰς τὰς πνεύμας σου τὰς σκιὰς.

Πόσας τοῦ βίου ἡδονὰς καὶ πόσας εὐθυμίας
σὺ καθεκάστην θεωρεῖς!
Ἄλλα καὶ πόσα βάσανα, πόσας ἐπιθυμίας.
σὺ φιλικῶς παρηγορεῖς!

Ὅς βάλοσμον τῶν πόγων του σὲ ἐκζητεῖ προστάτην
Ἀπληπισμένοσ ἀσθενῆς
Ἄσφὸς πάντα τὰ φάρμακα ἐξητήλησεν εἰς μάτην
τῆς ἀτελοῦς ὀνεινῆς.

Ἐπὸ τὸ φῶς τὸ ἀμυδρόν, ὑπὸ τὴν θροῦν τῶν φύλλων
Πόσοι μνηστῆρες θανασταῖ
τοὺς ὄρκους τῶν ἀντήλλαξαν! Καρδίας πόσαι φίλων
εἶπον τὰ μείνωσι πισταί!

Οὐδέεις ποτε παράπονον ἠκούσθη δτι ἔχει
Πῶς σὺ προδίδεις μυστικῶν
Ἐκ τούναντιον μάλιστα, ὅστις ποτεῖ προστρέχει
πρὸς σὲ τὸν διακριτικόν.

Τί πταίεις, ἐάν, δυστυχῶς, ἐκεῖ πλησίον βέει
Ὁ ἀπιστος ὁ Κηφισσός,
καὶ εἰς τοὺς πλείστους μειδίῶν λήθης τερπὴν προχέει,
καὶ μάρτυς εἶναι ὁ κισσός;

Τὸ μόνον ἴσως σφάλμα σου εἶναι πῶς δὲν προβλέπεις
τοιοῦτον εἶδος συμφορῆς.
καὶ τ' ἀνταλλάσσον ὄφθαλμοὶ κρυφίως ἐπιτρέπεις
βλέμματ' ἀγάτης φλογερῆς!

Μὴ λέγεις πῶς δὲν ἠμπορεῖς, ἀσφὸς σὲ κατορθόεις
καὶ τοῦ ἡλίου τὴν πολίην
θερμότητα νὰ ἀπωθῆς διατ' λαμπρῶς ἀπλόεις
τὴν σμαραγδίνην σου στύλῃν.

Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ φουᾷ ὁ ἄνεμος ὁ κρῖος,
τότ' εἰς ἀποχαιρετισμόν,
αὐτοὶ οἱ δῆθεν θανασταῖ σοὶ στέλλουσι δολίως
ψυχρὸν μακρόθεν ἀστασιμόν.

Ἄν εἶν' αὐτοὶ ἀγνώμονες, ὀρθῆν δὲν τοὺς δεικνύεις
ἠλὴν ἐνδομύχως σὺ γελᾷς
καὶ ἐγκαίρως τὰ ἐκδικηθῆς σιωπηλῶς ὀνεινῆς
τῶν φίλων σου τὰς προσβολάς.

Θὰ εἴθῃ πάλιν ὁ καιρὸς εἰς καύματα μεγάλα
φαιδρῶς νὰ τοὺς δεξιωθῆς.
καὶ τότε πρέπει φουικά, μὲ νῆα βλέμματ' ἄλλα
καλὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆς.

Ἐλένη Μ. Ἀντωνοπούλου.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τὴν κάτωθι πραγματείαν τοῦ φίλου κ. Ι. Β. Στήρχαφ δημοσιεύομεν ἀσμένως ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀποχρώσεως ἀτομικῆς γνώμης οὔτε ὑπὲρ οὔτε κατὰ τοῦ ζητήματος. Νομίζομεν ὅτι περὶ τῶν μεταφυσικῶν τούτων θεωριῶν δὲν προηέχθη ἀκόμη ἡ τελευταία τῆς ἀνθρωπότητος λέξις, καὶ ὅτι ὑπάρχουσι μὲν πολλοὶ φυσικαὶ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὀργανισμῷ, ἔτι δὲ καὶ μεταφυσικαί, δυνάμεις ἀγνωστα ἄχρις ὥρας, ἀλλ' ὅτι πᾶσαι αἱ τέως περὶ αὐτῶν δοθεῖσαι ἐξηγήσεις οὐδεμίαν δύνανται νὰ φέρωσι σφραγίδα ἀθεντίας, ἴσως δὲ προώρισται νὰ γείνωσιν αὐταὶ τὸ κύριον θέμα τῶν ἐπιστημονικῶν μελετῶν τοῦ μελλόντος.

Τῷ φιλάτῳ μοι

κ. ΕΜ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗ· ἀφιερῶται.

Πνευματισμός (Spiritualisme) εἶναι φιλοσοφικὴ αἵρεσις ἀποδεχομένη τὴν ὑπαρξίν πνευματικῶν, τὰ ὅποια κατ' αὐτοὺς εἶναι ἀνόργανοι ἄυλοι ὄν-

τότητες ζώσαι, ενεργητικά και παθητικά, τὰς ὁποίας διέπει ἐσωτερικὴ μυστηριώδης δύναμις διδούσα εἰς αὐτὰς κινήσεις κατὰ βούλησιν καὶ δυναμένη δι' ἐπικλήσεων νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῆς ζώσης ὕλης καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς ἀκατεργάστου ζώης, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἴστανται, ἀφίστανται, πλησιάζουσιν, ἔλκουσιν, ἀπωθοῦσι, φέρουσι, κρατοῦσιν ἢ λέγουσι πᾶν ὅτι διαταχθῶσι.

Ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ ἄνθρωπος ζητῶν ν' ἀντιληφθῇ τὸ πρόβλημα τῆς ἀρχῆς καὶ οὐσίας τῶν ὄντων καὶ μὴ δυνάμενος νὰ καταλήξῃ εἰς τελικὴν θεωρίαν, παραδέχθη θεόν τινα τοῦ ἀγνώστου, ἤτοι τὸν Ἥλιον, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτίνες ἐδίδον εἰς αὐτὸν τὸ φῶς, τὴν θερμότητα καὶ τοὺς καρπούς τῆς γῆς, τὴν σελήνην, ἧς τὰ ἀδιόρατα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὄρη καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ τοῦ δίσκου τῆς ριπτομένη σκιά παρίστανε τὴν νύκτα θεῶν οὐράνιον πρόσωπον ἀτενίζον τὴν κτίσιν, τὴν βοήν τῶν ἀνέμων, τὸν τῶν ὑδάτων φλοίσβον, τὸν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ψίθυρον τῶν φύλλων τῶν δένδρων, τὸν θάνατον τῶν ὁμοίων του καὶ τέλος τὰ ὄνειρα καὶ πᾶν φυσικὸν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἀναλόγως τῆς ψυχολογικῆς καὶ παθολογικῆς καταστάσεώς του ἀντελαμβάνετο καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου ἐν τῇ ἐσκοτισμένῃ φαντασίᾳ του διέπλαττε σκηνὴς φανταστικὰς, ἃς ἀπέδιδεν εἰς ἐξωτερικὸν ὑπέρτατον ὄν καὶ εἰς ἐπίδρασιν πνεύματος, καὶ ὅπερ διηγούμενος εἰς τοὺς ὁμοίους του ἐπὶ κοίλλῃ καὶ ἐξώγκου εἰς φαντασιώδεις μύθους διὰ παραστάσεων ἀνυπάρχων τεράτων καὶ πονηρῶν ἢ ἀγαθῶν πνευμάτων, ἅτινα σεβόμενος ὄντος καὶ φοβούμενος, ἐζήτει βοηθεῖν καὶ συναντιλήπτωρος εἰς τοὺς πόθους του ἢ προσεπάθει ν' ἀντιταχθῇ καὶ πρυστατευθῇ κατ' αὐτῶν μεταχειριζόμενος διὰ μαγείας καὶ ἐξορκισμῶν.

Ἰδοὺ πόθεν ἡ πηγὴ τῆς δεισιδαιμονίας· ἰδοὺ αἱ πρῶται ρίζαι τῆς νόσου ταύτης, ἧς ἡ ἀρχὴ μετὰ τὴν τοῦ κόσμου ἀρχὴν συνταυτίζεται.

Τί εἶναι πνευματισμός;

Φιλοσοφία σφαλερὰ καθ' ἡμᾶς, διότι ἔχει δύο ἀντιθέτους ἀρχάς, παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἐγῶ, ἤτοι ὑπαρξίν πνεύματος, ἀλλοῦ οὐσίας, ἀπορρέουσαν ἐκ τῆς ὕλης καὶ ἐκ τῆς πνευματικῆς ἀλλοῦ οὐσίας, ἧς πρᾶγει τὰς τῶν ὑλικῶν ὄντων πράξεις.

Ὁμιλῶν περὶ πνευματιστῶν καὶ πνευμάτων δὲν πραγματεύομαι περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς ψυχῆς. Ἄλλ' ἐννοῶ τὰ μεταφυσικὰ συστήματα τὰ εἰς ἐν ἐνδεχόμενον πάντως ἀδέσποτον ἀποδιδόμενα. Π. γ. ὁ μάγος δὲν ἐπικαλεῖται εἰς βοήθειάν του τὸν Θεόν, οὐδ' ὁ ὑπνωτιστής, οὐδ' ὁ χαρτόμαντις, οὐδ' αὐτὸς ὁ κινῶν τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἄγνωστον πνεῦμα, ἀκατάληπτον ὑπαρξίν καὶ δυνάμιν, πλάσμα τῆς τῶν πνευματιστῶν δόξης.

Ἡ τῶν πνευματιστῶν σχολὴ ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τοῦ Λαϊβνητίου, ὅστις ἐδίδαξεν ὅτι αὐτὸς δὲν ἐν τῷ γῶ, ὁ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει, ἐὰν μὴ καὶ ὁ τοῦ αὐτοῦ ὑπὸ ἐξωτερικοῦ πνεύματος παροτρυνθῇ.»

Οὕτω θέτει τὰ θεμέλια τοῦ πνευματισμοῦ διὰ γερμανικοῦ ἰδεολογεσμοῦ ἱρανισθέντος, ἢ μάλλον στρεβλωθέντος ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ σοφισματός τοῦ Ἀριστοτέλους εἰπόντος. «Οὐδὲν ἐν τῷ γῶ ἄμῃ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει.»

Εἰς τὰς τῶν πνευματιστῶν σχολὰς καὶ τὰ διδάγματα ἐπιστηρίζονται τὰ μεταφυσικὰ τοῦ Λόκ καὶ Κουδιλάκ, ἐτι δὲ τὰ συστήματα τοῦ Κάντ καὶ τῶν μαθητῶν του, ἤτοι ὑποθέσεις ἀπαράδεκτοι, θαύματα ταπεινότερα, ἐτι δὲ καὶ πράξεις παιδαριώδεις, ἀποδιδόμενα εἰς ἐν Ἐγῶ, ὅπερ ἢ τεθησκείη καὶ ἡ φιλοσοφία δὲν παραδέχεται. Τὸ δὲ κερὰ δόξον καὶ ἀτιχριστιανικὸν ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ Ἐγῶ ἀποδίδουσιν, εἰς δύο ψυχάς.

Κατ' ἐμὲ πάντα μεταφυσικὸν καὶ πνευματιστὴν λανθάνει ἡ φύσις τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων, πρόβλημα δὲ ἀνεξήγητον εἶναι τὸ μεγαλεῖον τῶν ἔργων τοῦ Δημιουργοῦ, ἤτοι ἡ τῶν σωμάτων συσπείρωσις καὶ συνεκτικότης, ἡ νόμος τῆς κινήσεως ἔλξεως, ὁράσεως καὶ τῶν ἡχῶν.

Ἰδοὺ τί εἶναι φιλοσοφία πνευματιστικὴ! πλήθος ἰδεῶν ἐσφαλμένων, κινήσεις τριπόδων τραπεζῶν τεχνικαὶ ἢ ἐκ νευροπαθείας καὶ ἀνταπάτης, ἐπατηλῆς ὕπνος ἢ νευροπαθείας νάρκη, ψευδεῖς προρρήσεις ἢ φλυαρήματα νευροπαθείας, ταχυδακτυλογραφικαὶ μαγείαι, φανταστικὴ λαλιά φρενοβλαβοῦς καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὑπ' ἀρρόνων μόνον ἐγκαθιστάμενα εἰς τὰς τάξεις τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

Πῶς ὀνομάζονται οἱ δοξάζοντες τὰ πνεύματα, τοὺς medium καὶ οἱ τὰς χεῖρας ἐπὶ τραπέζης ἐ-

πιτιθέμενοι καὶ προσδοκῶντες ἀπὸ τῆς ἀδρανεστάτης ὕλης δρῶσαν δυνάμιν καὶ πρόρρησιν παρελθόντων, ἐνεστώτων ἢ μελλόντων; Ἀθεῖσται.

Διατὶ ὄχι, ἀφοῦ παραδέχονται πνεύματα διαφεύγοντα τὴν παντοδύναμον τοῦ Θεοῦ θέλησιν;

Εἶναι δὲ ἡ δοξασία αὕτη κίρσις, εἰς ἣν δυτύχως ὑπάγονται λογικὰ ὄντα τυφλώττοντα ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἐντελείας τοῦ ἀπέριου, εἶναι δυστυχῶς ἄνθρωποι μὴ μελετήσαντες ποτε τὴν ἐνόργανον ὕλην, διότι διὰ τοῦ ἀντικειμένου τῆς αἰρέσεώς των ἤθελον θαυμάσει τὴν ἐντέλειαν καὶ πανσοφίαν τῆς διατάξεως τῶν ὀργάνων αὐτῆς. Ἄνθρωποι, λέγω, μὴ σπουδάσαντες οὐδ' αὐτὴν τὴν ἀκατέργαστον ὕλην καὶ ζῶν τοῦ ἀντικειμένου τῆς δοξασίας των, διότι ἐὰν ἐσπούδαζον θὰ ἐνόουν πάραυτα ὅτι ἡ ὕλη εἰς ἀτελείας ἀδυνατεῖ· δὲν κατέγειναν εἰς τὴν ἀνάλησιν σώματός τινος ὀρυκτοῦ ἢ μετάλλου ὅπως ἐκ τῶν μορίων τῆς ὕλης αὐτοῦ μάθωσιν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς του ἔχει σκοπὸν, ὁ σκοπὸς λόγον, ὁ δὲ λόγος ἐκεῖνος φωνάζει καὶ εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν ἐτι τῶν μὴ ἀκούοντων ὅτι προέρχεται ἐξ ἀρχῆς καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη εἶναι εἰς Πλάττην.

Συζητήσατε στιγμάς τινας μόνον μετὰ τὸν εἰς πνεύματα πιστεύοντα καὶ θὰ εὑρητε αὐτὸν ἀγνοοῦντα τὴν φύσιν, ἐτι δὲ καὶ τὰς βάσεις τῆς φιλοσοφίας.

Βεβαίως ὑπῆρξαν πνευματισταὶ ἄνδρες τινὲς διὰ πρέφοντες ἐπὶ εὐρυχῆ. Ἄλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐκ ὑπῆρξαν πρόσωπα περιφρονηθέντα ὑπὸ τῆς κοινωνίας εἴτε διὰ τὰ κοινωνικὰ των ἑλαττώματα, εἴτε διὰ τὴν πρὸς τὸν νοητικὸν ἐκφυλισμὸν τᾶσιν τειθεῖ ἔξ᾽ ἄλλου πνεύματος των· ἂν δὲ ἀπολεφθέντα συγράμματά των περὶ πνευματισμοῦ φημιζῶνται καὶ εἰς βιβλιοθήκας φυλάττωνται, τοῦτο γίνεται διὰ τὰς ἰδεολογίας των μάλλον καὶ τὸν ἐκκεντρικὸν ρυθμὸν των. Ἄλλως τε καὶ ἐξαμβλώματα τῆς φύσεως πολλὰ συλλέγονται καὶ εἰς τὰ μουσεῖα τὰς καλλιστάς κατέχουσι θέσεις.

Τί ἀντιτάττουσι εἰς τὴν τῶν πνευματιστῶν αἵρεσιν οἱ θετικὸφρονες; Τὸ ἐξῆς:

Ὅτι ἂν τῶν πνευμάτων ἡ ὑπαρξὶς ἐκ τῆς ὕλης ἔλαθε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ δὲ ζῶσα ὕλη εἰς πνεῦμα μετὰ τὴν φθοράν της μεταβληθῆσεται, πῶς τὸ αὐτὸν συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς ψυχῆς πρὸ τῆς ἐξαγωγῆς της;

Ἐὰν ἡ τῶν πνευμάτων πάλιν ὑπαρξὶς αὐθύπαρ-

κτος θεωρηθῇ καὶ παντοδύναμος ἡ δρῶσα αὐτῆς ἐνέργεια, πρὸς τί ἐπὶ προσκλήσεων καὶ φθαρτῶν ἐξαντλεῖται τοιαύτη θαυμαστὴ δύναμις;

Ἐὰν πάλιν τὸ σύμπαν θεωρηθῇ αὐθυπόστατον, πρὸς τί εἰς τὸ σωματικὸν τοῦτο τοῦ σύμπαντος, (ὅπερ γῆν ὀνομάζομεν ἡμεῖς οἱ σκώληκες αὐτοῦ,) νὰ πλανῶνται πνεύματα αὐθυπάρκτου ὑπάρξεως, ὧν ἡ διαμονὴ καὶ οἱ πράξεις δραστικωτέραν θὰ ἀπελαμβάνον ἐνέργειαν πέραν τῆς περιορισμένης τοῦ πλανήτου μας τροχιᾶς;

Ἐὰν οἱ αἰῶνες στιγμαὶ τοῦ ἀπέριου θεωρηθῶσι, πρὸς τί τὰ πνεύματα ἀποδυσάμενα τὸ φθαρτὸν αὐτῶν περίβλημα δὲν ἀναμένουσι τὰ ὁμοιά των ὑπεράνω τοῦ σύμπαντος, ἀλλ' εἴτε ἀόρατα ἢ περιβεβλημένα σάρκα καὶ χιτῶνα ἐμφανίζονται πρὸ ὑμῶν, μνησθῶνται εἰς τὰς ὑποθέσεις μας, κινουσι ὑλικά βρέα ἀντικείμενα, βασανίζουσι ἢ εὐεργετοῦσιν ὑμᾶς καὶ τέλος ὑπεκίουσιν εἰς τὰς δεήσεις καὶ ἐπικλήσεις ἀνθρώπων, ὅστινες κατ' αὐτοὺς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ πνεύματα ἐγκλεισμένα ἐντὸς φθαρτῶν περιβλημάτων;

(Ἀκολουθεῖ)

I. Σύρραφ.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ἐστῆς νύχτας τὴν ἀστροφεγγιά,
ποῦ κάμπους ἤχρυσῶνε καὶ ὄρη,
εἶδε κι' ἀγάπην ἕνα νεῖο
τῆς μάγισσας ἢ τρελλοκόρη.

Μετὰ σιμά του ὄσαν πουλί
καὶ τόνε ράινει με λουλούδια
καὶ τοῦ ἀρπάζει τὴ μιλιά
μετὰ τὰ πανώρη της τραγούδια.

Πιάνει τὸ χέρι του σφιχτά,
ἔς τὰ γόνατά της τὸν καθίζει
καὶ με νερὰ λησιμονισιάς
βαθεῖα γλυκὰ τόνε ποτίζει.

Τὰ χεῖλη της κολλᾷ θερμὰ
ἔς τὰ χεῖλη του, νὰ τὸν τρελλάνη,
καὶ τὸν κοιμίζει με φιλιὰ
μὲς ἔς τὴν ἀγκάλη της τὴν πλάνη.

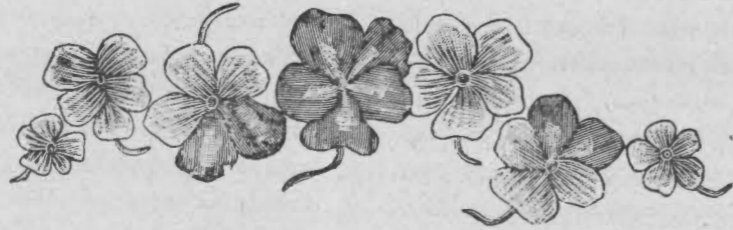
Ἀπὸ τὰ στήθεια φλόγαις τρεῖς
βγάζει μεγάλαις καὶ τὸν ζώνει,
ὅλη τοῦ καίει τὴ μορφὴν
καὶ τότε κάνει στάχτη, σκόνι.

Καὶ μὲ τὰ χέρια τῆς τάχυνά
ὕστερα σκάφτει ἐκεῖ τὸ χῶμα

καὶ μέσ' ἔς τὸ λάκκο τὸ βαθύ
τὸ σταχτωμένο ῥίχνει σῶμα.

Καὶ βλέποντάς το, ὅταν τρολλή,
μὲ τὰ μαλλιά χυτὰ ἔς τὸ πλαῖ,
βγάζει μιὰν ἄγρια φωνὴν
καὶ φεύγει μακρὰ καὶ πάει.

Ἐν Σμύρῃ. Στυλ. Γ. Σπεράντζας.

BIRGINIAS Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ἄδυναμία! τὸ ὄνομά σου
εἶναι γυνή! —

Ἡ σύζυγός μου ὅμως εἶχεν ἐπανακτήσει τὰς αἰσθήσεις· ἡ διαχύεια τοῦ πνεύματος τῇ ἐπανήλθιν ἔστρεψεν ἄτονον βλέμμα πρὸς ἐμὲ καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς. . . τὴν ἐκράτουν εἰς τοὺς κόλπους μου τρυφερῶς, καθήμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀφίνων αὐτὴν νὰ κλαύσῃ, φρονῶν ὅτι τὰ δάκρυα θὰ τὴν ἀνεκούφιζον. Τῇ ἐψέλλιζον λέξεις ἔρωτος εἰς τὸ οὖς καὶ τοῦτο ἐπηύζανε τοὺς λυγμούς τῆς. Οἱ ἰατροὶ διηρωτῶντο διὰ βλέμματος. Προσεκαλοῦντο δι' ἀπλὴν συγκοπὴν; Διῶριστικα καταπραῦντικόν τι τῶν νεύρων καὶ ἀπῆλθον ἀφίνοντες ἡμᾶς εἰς τὰς διαχύσεις μας.

Μόνον νὰ τὴν βλέπω ἐρρίγουν. Ἦτο τόσῳ ὠχρὰ καὶ περιαλγῆς, ὥστε προῦξένει πόνον Δὲν ἐξεχύνετο εἰς λόγους. Μὲ ἐθεώρει μὲ βωδὸν τι ἄλλος, μὲ εἶδος τι ἀπογνώσεως καὶ ἐπανήρχιζε τοὺς θρήνους τῆς γοερώτερον.

Μάτην τὴν ἡρώτων, μάτην ἐρῶρων τὰ ρέοντα κρυστάλλινα δάκρυά τῆς. Μάτην τῇ ἔλεγον εὐτραπελίς, ὅπως τὴν φαιδρύνω. Δὲν ἦτο ἀσθενής· οἱ ἰατροὶ εἶπον ὅτι ἦσαν νευροπάθειαι καὶ οὐδὲν πλέον, διὰ τοῦτο ἐζήτουν μὲ γλυκεῖας λέξεις πλήρεις στοργῆς καὶ τρυφερότητος ἵνα τὴν φέρω εἰς ἐκυτὴν.

Ριπτομένη ἐπὶ τοῦ στήθους μου ἐστέναζεν, ὠλοφύρετο καὶ μοῦ ἐξέσχίζε τὴν καρδίαν.

Μετὰ τὴν συγκοπὴν ἢ συγκλόνησιν τοῦ νευρικοῦ τῆς συστήματος τῇ ἐπέφερε πυρετόν. Ἦναγκάσθη νὰ κατακληθῇ.

Ἐξώ ἡ νησιωτικὴ φώσις ἦτο ὅλη χαρὰ καὶ ἄσμα. Διὰ τοῦ ἀνικτοῦ παρκθύρου τὰ πτηνὰ ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ κήπου μὲς ἐπεμπον τὸν μελωδικὸν χαίρετισμόν των. Ἀκτὶς ἡλίου παίζουσα ἐπὶ τῶν αὐλαίων τῆς κλίνης, ἐθώπευε τὴν κόμην τῆς Ἑλλῆς μου, ἐπιθίτουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς εἶδος τι αἰγλῆς.

Καθήμενος παρ' αὐτῇ ἐκράτουν τὰς χεῖράς τῆς, τὰς ἐθέμικινον εἰς τὰς ἰδικάς μου καὶ τὴν ἐθεώρουν μὲ στοργὴν ἀνήσυχον καὶ τῇ ὠμίλουν περιπαθῶς. Πόσα εἶχον νὰ τῇ ἀρηγηθῶ! . . . Μὲ ὅποιαν ἀγάπην τῇ ἡρώτων τί εἶχε; . . . Διατίειχε πύσει νὰ ἀπντᾷ εἰς τὰς ἐπιστολάς μου, ἀφοῦ ἐγνώριζεν ὅτι τοῦτο ἠδύνατο νὰ με φερῇ ἐκτὸς ἐμαυτοῦ; Αὐτὴ μὲ τρέμουσαν φωνὴν, βιάζομένη ἠδέως ὑπὸ τῶν τρυφερῶν μου ἐρωτήσεων, ἀποστρέφουσα τὰ ὄμματα, μὲ ἀπεκρίνετο ὅτι εἶχε κρίσεις νευρικᾶς ἀνευ αἰτίας. Δὲν ἠδύνατο νὰ μοι γράψῃ, ἀγέμενε τὴν βελτίωσίν τῆς καθ' ἑκάστην, ἀνεβᾷλλουσα τὸ γλυκὺ τοῦτο καθῆκον· δὲν ἤθελε νὰ με γράψῃ τί ἐπκοχε τρέμουσα μὴ μὲ πτοήσῃ. . . πλὴν ὅλα παρηλθον πλέον καὶ μὲ πρεκάλει νὰ λητμονηθοῦν. Δὲν εἶχε πλέον τίποτε, θ' ἀνερρώνυε. Καὶ τὰ ὄμματα τῆς ἐλάμβανον αἴφνης· τοιαύτην ἐκφρασιν ἄλλοις, ὥστε ἐτρόμαζον, τὴν περιεπτυσσόμεν καὶ τὴν πρεκα-

λουν νὰ μὲ εἶπῃ ἀνυπόφερη. Ἐκείνη ἐφίλει τὰς χεῖράς μου καὶ μ' ἐθεώρει μὲ συντριβὴν, ὠχρῶσα καὶ ἐρυθρῶσα ὑπὸ τὸ βλέμμα μου. Δὲν μοι ἐλάλει μὲ τὴν χαριτωμένην ἐκείνην γλῶσσαν, ἥτις ἦτο ἡ τρυφή μου καὶ ὁ μελιχρὸς ἐκείνος τόνος, ὃν ἐλάμβανεν ἡ φωνὴ τῆς ἄλλοτε, εἶχε πλέον σβεσθῆ. Τὰ χεῖλη τῆς ἐσφραγίζοντο, τὸ πνεῦμά τῆς ἀλγεινῶς ἐταξείδευε καὶ ἡ καρδία τῆς ἀνέιδεν ἀναστεναγμούς σπαράσσοντάς με. Εἰθισμένος νὰ τὴν βλέπω φαιδρᾶν ὡς πτηνὸν καὶ εἰς τὰς ἀδιαθεσίας τῆς ἔτι, ἔτρεμον διὰ τὴν καταφανεὴ ἀλλοίωσίν τῆς, πλὴν ἀποδίδων ταύτην εἰς τὴν νευροπάθειάν τῆς ἠλπίζον ταχέως νὰ τὴν ἴδω ἀναλαμβάνουσαν. Τί δὲν θὰ ἐδίδον ὅπως ἡ θελκτικὴ μου Βαυκίς ἐπανακτήσῃ τὴν προτιέραν φαιδρότητα καὶ ὑγίειαν;

Τῇ ἐπεδαψίλευον περιπαθεῖς θωπείας, πλὴν ἡ σύζυγός μου ριγοῦσα ἐνθάδε καὶ πυρέσσουσα, ἀπεστρεφεν ἠσύχως τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζουσα μελιχρῶς: — Ἄφες, ἄφες! . . . — καὶ νομίζων ὅτι τὴν ἠνώχλων, ἀπειχον μετὰ λύπης νὰ τὴν ἐγγίξω, βεθῆως ἐκπλησσομένης διὰ τὴν ἐναντιώσιν τῆς ταύτην.

Τὴν ἐνοσήλευτα πιστῶς, ὡς θὰ τὸ ἐπραττεν ἡ φιλοστοργότερῃ μήτηρ διὰ τὸ μονάκριβον τέκνον τῆς, καὶ τοιαύτη ὑπέσεν ἡ ἀφοσίωσίς μου, ὥστε αὐτὴ καταναυσομένη ἐδάκρυεν, ἐκυριεύετο ὑπὸ ὑπερικῶν λυγμῶν καὶ κκουμβῶσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς χεῖρός μου ἔλεγον:

— Ἄχ, πότον εἶσαι κκλός, Φιλῆμων! . . . Οἴμοι! . . .

Ἐφρίσσαν ὅτε τὰ ὄμματα τῆς στίλβοντα πικρὰ δάκρυα ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ ἐστηρίζοντο ἀπλανῶς ἐν τῷ κενῷ καὶ ὡς νὰ ἐβλεπον αἴφνης φαντάσματα ἀποτρόπαια, γυνήματα τῆς τετραγαμένης φαντασίας τῆς, ἐρρίγει, ἐγένετο πελιδνή, τὰ ὄμματα τῆς ἐξηγριούντο, καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐν τὸς τῶν χειρῶν τῆς ἐστέναζε.

— Ἐλλῆ, προσφιλεστάτη μου ψυχῆ, ἔλεγον, τί εἶχες λοιπόν;

Εἰς τὴν φωνὴν μου, ἥτις ἠδέως ἀπῆλθει εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἐπολεῖ κίνησιν, ἵνα ριπθῇ εἰς τοὺς κόλπους μου πλὴν αἱ δυνάμεις τῆς κατέπιπτον, ἐκρατεῖτο καὶ ἐπανεπίπτεν εἰς τὸν ζοφερὸν τῆς ρεμβατισμόν.

— Ἀγάπη μου, τῇ ἔλεγον, μὲ ὀλίβεις· διατί

δὲν ὀμιλεῖς; Εἰπέ μοι τοῦ πάσχεις; Τήκομαι πρὸ τῆς μυστικῆς σου νότου. Ὁ ἰατρός, ἀκούεις; δὲν λέγει ἢ ὅτι ὅλα ὅσα πάσχεις εἶσι νευροσθενείας ἀποτελέσματα. Μήπως ἡ Βαυκίς μου ἐπαυτε πλέον νὰ με ἀγαπᾷ; Τί νὰ σκεπθῶ; Δὲν πίπτεις πλέον φαιδρῶς εἰς τὰς ἀγκαλὰς μου, ὅταν ἀνοίγωνται διὰ σέ, καὶ ὅταν τὰ χεῖλη μου ζητοῦν τὰ χεῖλη σου, σὺ ἀποστρέφεις τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ ἀντεπάθεις πρὸς τὸν ἔρωτα, ὃν μοι ἐμπνέεις. . .

Εἰς τοὺς λόγους μου τοῦτους ἀνετινάχθη ὡς γαλβανισθεῖσα· μὲ ἠτένισε μὲ ἐλλόφρον βλέμμα καὶ ἐρώνησεν ἐν διαμαρτυρίᾳ καὶ ὀδύνη:

— Δὲν σὲ ἀγαπῶ; βλασφημεις. . . Ὡ Φιλῆμον, ἐν ὑποθέτῃ τοιοῦτό τι, διατί δὲν μὲ φρονεῖς λοιπόν; . . .

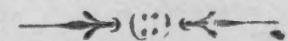
Γέλως νευρικός, ὡς σπασμὸς τοῦ λάρυγγος, διέφυγε τῶν χειλέων τῆς καὶ αἴφνης ἐξερράγη εἰς δάκρυα χειμαρρῶδη.

Ἡ νευροπάθειά τῆς αὐτὴ δὲν ἐβράδυνε νὰ μὲ ἐμβάλλῃ εἰς δεινούς φόβους περὶ τῆς δικνοητικῆς τῆς καταστάσεως, καὶ μὲ τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι σοβαρῶς πῶς νὰ τὴν θεραπεύσω. Ἦλγουν ἀνυποπόρως εἰς τὴν θέαν τῆς. Πόσον εἶχεν ἀλλοιωθῆ! . . . Ἡ διαφάνεια τῶν δέρματός τῆς προσέκτα τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ὡς μόνην δὲ ἐλπίδα μου προσέτρεχον εἰς τοὺς ἰατροὺς, οἵτινες ἐκτὸς τῆς νευροπάθειας, οὐδὲν ἄλλο ἀνεκάλυπτον εἰς τὴν κατάστασιν τῆς συζύγου μου. Δὲν ἤργησεν αὐτὴ νὰ ἀνυπομονήσῃ διὰ τὰς ἰατρικὰς ταύτας ἐπισκέψεις, ἀρνηθεῖσα ἐπιμόνως νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς ἐξετάσεις των, ἀφότου μία τῶν ἐπιστημοτέρων ἐφοροτήτων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐνόμισεν ὅτι ἔλυσε τὸ πρόβλημα ἐκυστηθεῖσά μοι τὸ αἷτιον τῆς νευροσθενείας τῆς συζύγου μου.

— Κύριε, μοι εἶπεν, ἡ κατάπτaxis αὐτὴ, ἥτις σὰς ἀνησυχεῖ εἶναι ἐκείνη, ἥτις προσβάλλει πολλὰς νεαρὰς γυναῖκας εἰς οἶκον κατηγορίαν εὐρίσκειται ἢ κυρία σας. Τὸ μυστικὸν τοῦτο θέλετε νὰ μάθετε; Κίβκι ἀτλούστατον. Ἐγχεῖται εἰς τὴν. . . ἀτεκνίνης. Ὅλα θὰ πρελέθωσιν ὅταν θ' ἀποκτήσῃτε ἐν τέκνον.

(Ἀκοιουθεῖ)

BIRGINIA ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΣΤΟΝΟΙ ΟΡΦΑΝΗΣ

Ω εὐδαίμων βρεφική μου ηλικία, ἥτις εἶχες τὴν ἀνεκτίμητον εὐτυχίαν νὰ περιβάλλησαι ὑπὸ φιλοστόργου πατρός. Ἀλλὰ φεῦ! ἐμπράνθης ὡς ἄνθος καὶ ὡς ὄναρ παρῆλθες, μείνασα μόνον ἐν τῇ ψυχῇ μου ζωηρὰ καὶ ἀνεξίτηλος. Ἐπὶ πτερυγίων φαντασίας μεταφέρομαι εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἀναμιμνήσκομαι ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκρούετο ἡ θύρα μας καὶ νεκρὸς ἀνὴρ μελάγχρους μὲ παρκαγαθίδας καὶ πῖλον προέβαλλεν ἦτο ὁ πατήρ μου. Τότε καὶ . . . διωλίθαινον θορυβῶδῶς ἐκ τῶν ἀγκαλιῶν τῆς τροφῆς μου καὶ ἀνεριχώμην εἰς τὸν τράχηλον τοῦ προσφιλοῦς μου πατρός. Ω τρισολβία στιγμὴ! Ἐκεῖνος ἀφοῦ μὲ κατησπάζετο μ' ἔφερεν εἰς τὸν θάλαμον τῆς μαμᾶς μου καὶ ἔμενον οὕτως εἰς τὰς ἀγκάλας του μέχρι τῆς ὥρας τοῦ ὕπνου. Ἐκεῖ κεκλιμένη ὡς ἤμην καὶ ἐπακουμβῶσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ βραχιόνος του παρεδιδόμην ἀμέριμνος εἰς τὸν γλυκύτατον παιδικὸν ὕπνον. Τότε ἐκεῖνος ἰδίαις χερσίν ὑποθηθούμενος μόνον ὑπὸ τῆς μαμᾶς μου, μ' ἐναπέθετεν ἐπὶ τῆς κοιτίδος μου εὐλαθῶς. Ω τρισολβία ἐποχὴ! Ω φρούδοι καὶ χρυσοὶ καιροί, οἵτινες ἀπῆλθον καὶ συναπῆγαγον τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντός μου. Ἐκλείσθη πλέον δι' ἐμέ τῆς χαρᾶς ἡ οὐρανία πύλη. Μ' ἐγκατέλειψαν πλέον αἱ πρῶταί μου ἐλπίδες ἀλλεπαλλήλως, δι' ἐμέ πλέον οὐδὲν ἐν τῷ βίῳ στήριγμα.

Ἦμην τετραετῆς ὅταν εἶχον τὸ μέγα, ἀλλὰ δυστυχῆς εὐτύχημα, νὰ μὴ ἀποχωρίζωμαι τοῦ πατρός μου, διότι διετέλει κλινήρης συνεπέα τῆς ἐπαράτου ἀσθενείας, ἥτις τὸν ἤγαγεν εἰς τὸν τάφον. Ἡ μήτηρ μου ἦτο περίλυπος, ἐγὼ οὐδενὸς ἀντελαμβανόμεν καὶ ἐνετρώπων ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου ἀμερίμνος. Καθημερινῶς διετέλουν πλησίον του καὶ συνωμίλουν μετ' αὐτοῦ. Ἐνθυμούμαι ὅτε ἡμέραν τινα μὲ εἶπε θωπεύων συνάμα τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης μου, «θὰ με πάρουν οἱ παπάδες, τὸ ξεύρεις, μικρά μου;» καὶ ἤρχισα ἀμέσως νὰ κλαίω γνωρίζουσα ὅτι ὁ, τι ἀπῆγον οἱ παπάδες, δὲν ἐπανάρχετο πλέον. Μὴν μολὶς εἶχε παρῆλθαι ἔκτοτε, ὅτε εἶδον ν' ἀπάγωσιν οἱ ἱερεῖς μετ' ἀπακίσιον

ψαλμῶδιον τὸν προσφιλῆ μου πατέρα. Καὶ ἔκλαυσα τότε πικρῶς συναισθανθεῖσα τὸ μέγεθος τῆς ἀνεπανορθώτου ἀπωλείας. Καὶ κλαίω, κλαίω ἔκτοτε, ἀλλ' εἰς μίτην. Ἐκεῖνος δὲν θὰ ἐπανεέλθῃ, δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω ποτέ! Κιμαῖται ὑπὸ τὴν αἰώνιον πλάκα. Ἄχ! ἄς ἦτο δυνατόν ν' ἀνορύξω τὸν τάφον του διὰ τῶν ὀνύχων μου, ἵνα ἴδω τί ἔκαμαν τὸν νέον μου πατέρα αἱ νύκτες καὶ τὰ χρώματα τῶν δεκαεστῶν παρελθόντων ἐτῶν!... Ἄχ! πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦμην ἐὰν παρουσιαζόμην εἰς τὸν κόσμον στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ εὐγενοῦς μου πατρός! Μὴν τώρα προσφεύγω εἰς τοὺς τῆς μητρός μου, διότι δὲν ἔχω πατέρα νὰ με ὑπερασπίσῃ ἐὰν με προσβάλλῃ τις. Μὲ συκοφαντοῦν, διότι δὲν ἔχω πατέρα, μὲ ἀδικοῦν, διότι δὲν ἔχω πατέρα, μὲ ὑβρίζουν, διότι δὲν ἔχω πατέρα. Ἀπέθανεν ὁ πατήρ μου καὶ συναπέθανε μετ' αὐτοῦ πᾶν ρόδον τοῦ βίου μου. Ὁ, τι δὲ μόνον δὲν συναπέθανε μετ' αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε θέλει καλύψει ὁ πέπλος τῆς λήθης.

Μελομένη Π. Φωτιάδου

ΤΩ ΠΟΘΗΤΩ ΜΟΙ ΑΛΥΓΙ
εἰς Κερασοῦντα

(ἀπάντησις εἰς τὴν Ἀνοικτὴν του πρὸς με Ἐπιστολήν.)
(*Ἰδε «Βοσπορίδος» ἀρ. 5 σ. 2.)

Τὴν Ἀνοικτὴν σ' ἀνέγνωσα,
Ἄγαπῆτέ μοι Ἄλυ,
καὶ πρὸς καιρὸν ἐνόμισα
πῶς ἀηδῶν μοι ψάλλει!

Ω, ναί! μὲ συνεκίνησαν
αἱ τόσαι σου ἐκφράσεις·
ἄκοντα μὲ ἀνύψωσαν
εἰς φωτεινὰς ἐκτάσεις!

Εὐρέθην εἰς ἀνθοστεφῆ
πλήρη μαγείας κῆπον
κι' ἡ ὀπτασία πρὶν χαθῆ,
ὦ Ἄλυ, ταῦτα εἶπον:

Εἶν' ἡ φιλία τῆς ψυχῆς
μειδιάμα τι θεῖον
καὶ νέκταρ παραδείσου
ἠδυλαθῶς μεθύον.

Πανευτυχῆς λογίζομαι
τοιούτον ἔχων φίλον!
διπνεκῶς εὐρίσκομαι
ἔς τὰς χώρας τῶν Ἀύλων!

Ἡ μὲν γραφὴς εἶν' ἡ ἐμῆ,
ἡ δ' ἔμπνευσις εἶν' ἄλλου,
αἰτία ταύτης δὲ ψυχῆ.
πλήρης χαρᾶς ἐξάλλου!

Κωνστ. Τριανταφύλλου.

J. RONSY

Ο ΦΙΛΑΡΓΓΡΟΣ

— Πᾶν ἀνθρώπινον προτέρημα, μοὶ διηγήθη ὁ φίλος μου Ἐρρίκος Βεράρ, δέον νὰ ἦναι ὑπερβολικὸν διότι ἄλλως δὲν θὰ ὑπάρχη πρόοδος· αὐτὸ σκέπτομαι καὶ εἶμαι ἐπιεικὴς περὶ τὴν φιλαργυρίαν, διότι ἐν τῷ συνόλῳ δὲν εἶναι παρὰ ἡ προνοητικότης ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς.

Ἐπειτα ὀφείλω πολλὰ εἰς τὴν φιλαργυρίαν καὶ εἶναι δίκαιον νὰ τὴν ἐνθυμούμαι ὡσάκις ἐκ συμπτώσεως ἀπατῶ πτωχὸν πλάσμα, διὰ τὸ ὅποιον ὁ κόσμος ὅλος περιορίζεται εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν του. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία μας,

«Ὅταν ἦμην εἴκοσι τριῶν ἐτῶν διέμενον ἐτησίως τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας εἰς (Cissey-les-Rouvre), ἥτις εἶναι κωμόπολις ἀρκετὰ σημαίνουσα. Ἐκεῖ σὺζώνται Ρωμαϊκὰ λουτρὰ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σεπτίμου Σεβήρου καὶ πύργος κτισθεὶς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Φιλίππου Ἀυγούστου· ὡρκα δάση περιζώνουσι τὴν κωμόπολιν μὲ εὐώδη χόρτα, ὅπου βόσκουσιν ἀγελάδες ἐρυθραὶ, ἰδιότροποι ὡς αἴγες,

χοῖροι μαῦροι καὶ ἄγρια ἀμνάδες μὲ πελωρίους κριοὺς· ἐκεῖ ἀναπτύσσονται προσέτι καὶ τεράστιοι ἡμίονοι ἀναμεταξὺ ὄνων δασείων ὡς ἄρκτων καὶ μεγαλοπρεπῶν φορβάδων.

Οἱ κάτοικοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι εὐκατάστατοι γνωρίζοντες νὰ ἐμπορεύωνται καὶ ὁ τόπος ἔχει ἀκόμη ἀποθέματα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου συσσωρευθέντα ἄλλοτε ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Montbard. Ἦμην ὀρφανὸς καὶ ἡ περιουσία μου συνίστατο ἀπὸ μικρὸν δάσος καὶ τινὲς ἔλη καὶ μοὶ ἀπέφερον ἐτήσιον εἰσόδημα χιλιάδων τινῶν φράγκων, αἵτινα μολὶς ἐξήρκουν διὰ τὴν διατήρησίν μου. Ἡ φρόνησίς μοι ὑπεργόρευεν εὐθύς ὡς ἐτελείωνοντὰς νομικὰς σπουδὰς μου νὰ ἐνυμφεύμην τὴν θυγατέρα τοῦ γέροντος συμβολαιογράφου κ. Καρών, ὅστις σχεδὸν ἦτο ἀνάπηρος καὶ οὕτω νὰ λάβω προίκα τριάκοντα χιλιάδων φράγκων καὶ τὴν διαδοχὴν τοῦ συμβολαιογραφεῖο τῆς. Ὁ γέρω Καρών τὸ ἐπιθύμει καὶ ἡ κόρη του δὲν θὰ ἔλεγε ὄχι, ἐγὼ ὁμως δὲν θὰ διεκρινόμην ἐπὶ φρόνησει καὶ δὲν ἠγάπων τὴν ἐξαίρετον αὐτὴν νέαν μὲ χρῶμα ἀραβοσίτου, ὀφθαλμοὺς πρασίνους καὶ βτίδισμα διανομῆς καὶ ὀλίγον γρυνιάραν· ἀπ' ἐναντίας δὲ ἠγάπων τὴν Κλάραν Πρέλ καὶ ἦμην τόσον ἐρωτευμένος ὥστε ὅταν τὴν διέκρινον ἀνὰ τοὺς λόφους μοὶ ἐφάνετο ὡς δρυὰς καὶ τὴν ξανθὴν κόμην τῆς παρωμαζίζον μὲ φωλεὰν ἀκτίων. Ἡ λευκὴ ἐπιδερμὶς τῆς μ' ἔκαμε ν' ἀναπολῶ τὰ λευκὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τοῦ δάσους. Ἡ δὲ φαντασία μου μὲ ἐβεβαίωσε ὅτι οἱ ὀφθαλμοί, τὰ χεῖλη καὶ οἱ ὀδόντες προήρχοντο ἀπὸ τεχνίτην μάγον δυνάμενον νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τοὺς σαπφείρους! Ἀλλ' ὁ ἠθασυρὸς αὐτὸς ἐκρῆτετό εἰς τὸν κῆπον τὸν Ἐσπερίδων καὶ τὸν ἐφύλασσαν αἱ κόραι τῆς Νυκτός. Καὶ διὰ νὰ σὲ δμιλήσω ἀπλούστερον, ἡ Κλάρα εἶχεν εἰσόδημα 100,000 φράγκων, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ ἐκληρονομῆι ἐξ ἑκτομμύριον φράγκων· οἱ δὲ γονεῖς τῆς τὴν ἐπροφύλασσαν ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ ὡς ἐμέ, ὡς αἱ κλειδὲς τὰ χρηματοκιβώτια. Αὐτὰ διένουμένην καθημερινῶς καὶ χωρὶς ν' ἀκούσω τὰς παραινήσεις μου μετέβαινον παρὰ τὰ δένδρα τῶν λόφων καὶ παρὰ τὸν ρύκκα διὰ νὰ βλέπω τὴν σπινθηροδόλον μορφήν τῆς Κλάρας διαβαίνουσιν.

Εἶχον ἓνα φίλον εἰς Cissey-le-Rouvre. Ἦτο γέρον ἀγχιμὸς καὶ ρυπρῶς ἐνδεδυμένος, ὄνυμα

ζόμενος Δαρράζ. Έζη εις μίαν πτέρυγα του μεσαιωνικού πύργου όλως μονήρης και απόβως, διότι ούδεις άνεθιμειτο κακοποιούς εις Cissey, ήτο δε ό μεγαλείτερος φυλάργυρος του τόπου, δέν επαγγέλετο όμως τον τοκογλύφον και ώς ό Σαυλώκ δέν έζήτει να κόψη χριστιανικήν σάρκα· έκερδοσκοπεί μόνον επί των γαιών και των καρπών με θυμασιαν επίδειξιότητα και ή περιουσία του άνήρχετο εις 55 έως 60 εκτομμύρια. Ποτέ του δέν έξώδευεν όβολόν, άλλως τε μόλις έτρωγε και τά ένδύματά του εκτός του, ότι ήσαν έλεσινά, τά απέλάμβανε πάντοτε άνευ πληρωμής ως δώρον κατόπιν των άγοροπωλησιών του. Έκαμα την γνωριμίαν του οτε τον έξήγαγον μίαν ήμέραν από τον ποταμόν, όπου ειχε πέση όλισθήσας. Έκτοτε διειστέινετο οτι τω έσωσα την ζωην και με ήγάπησε με τά σωστά του. Μετέβαινον και τον έβλεπον από καιρού εις καιρόν, διότι μοι ήρσκεν ή συναναστροφή του. Το πνεύμα του ήτο παράδοξον και ειχεν εκτακτον γνώσιν των ανθρώπων. Ποτέ δέν με ήρώτησε τίποτε, αλλά πάντοτε με έπετήρει και εν άπόγευμα οτε άνεστέναζα περισσότερον του συνήθους με ειπεν:

— Καυμένο παιδί, τί κάμνεις! . . . σάν να ζητήσ η να πέσης μόνος σου εις τό πηγάδι.

Πάσα λύπη αισθάνεται ανάγκη να εκμυστηρευθή δέν εγκατέλειψα την παρουσιαζομένην ευκαιρίαν, και ό φίλος μου με ήκουε στρέφων τους κιτρίνους οφθαλμούς του από καιρού εις καιρόν έλεγε:

— Δέν είναι να γελνη τίποτε· επί τέλους δέν μ'μπορούν να δώσουν την κόρην τους εις ένα απένταρον.

Μίαν ήμέραν προσέθεσε:

— Τι να σε πώ, ήθελα να κάμω κάτι τι διά σε, αλλά να μη με κοστήση πάλι τίποτε.

Αυτή ή ιδέα τον έτάρσσε και από καιρού εις καιρόν επανελάμβανε.

— Να κάμω κάτι τι πού να μη με κοστήση τίποτε. . . Τάς επόμενας ήμέρας έμεινε σύννους και πλειστάκις μοι ώμίλησε διά την ευχαρίστησιν, ην θα ήσθάνετο εάν έκαμνε κάτι, πού δέν θα τον εκόστιζε τίποτε.

Μίαν πρωίαν ευρον τον κύρ Δαρράζ χαρωπόν. Έφερε τον καλλίτερον πιλον του και τό ολιγώ-

τερον ρυπαρόν εκ των ένδυμάτων του, έτριβε δέ τάς χειράς του.

— Σε χρειάζομαι, μοι ειπεν, πρέπει να με ακολουθήσ η εις τό Πρέλ.

Έγώ όπως όλοι οι τρελλοί, δέν ήδυνάμην να στερηθώ της ευχαριστήσεως του να ιδω τό αντικείμενον της λατρείας μου. Συγκατένευσα λοιπόν και ό γέρον Ματθαίος με ώδήγησεν εις του κ. Πρέλ διά διόδου, διότι μία από τάς μανίας του ήτο να κρύπτη όλα τά διαθήματά του. Καθ' όδόν έδειξεν ευθυμίαν, ήτις τω ήρμοζε και ή ευθυμία ηύξησε οτε παρουσιάσθημεν πρό του αυστηρου κ. Πρέλ, οστις με τό υπογένειον έραινετο ως στρατιωτικός με παρετήρει με περιφρόνησιν, ενω έδεικνυεν εκτίμησιν βλίνουσαν μέχρι σεβασμού διά τον ρακένδυτον σύντροφόν μου. Ό γέρον μετά τους πρώτους λόγους,

— Κύριε Πρέλ, τω ειπε; έχω να σας κάμω αίτησιν παράδοξον.

Και επειδή ό Πρέλ παρετήρει εκπληκτος.

— Ναί, πολύ παράδοξον, προσέθηκε, άλλ' είναι καθήκόν μου· ό νέος απ' έδω με έσωσε την ζωην και θα ήθελον να τω δώσητε την κόρην σας· αυτό πολύ θα με ηύχαρίσσει.

Και ενω ό Πρέλ έγένετο κατέρυθρος από εκπληξιν και όργην, ήσύχως επανελάμβανε.

— Μάλιστα, πολύ θα με ηύχαρίσσει.

— Συγχωρώ τό διάθημά σας, λαμβάνων υπ' όψιν την ηλικίαν και την θέσιν σας, ήτο ή απάντησιν του Πρέλ.

— Και διατί τό διάθημά μου έχει ανάγκην συγχωρήσεως; ειπεν ό Δαρράζ με αξιοπρέπειαν.

— Μά, λέγει ό Πρέλ, πρέπει καλλίτερον παντός άλλου να έννοήσετε οτι ποτέ δέν θα δώσω την κόρην μου εις πτωχόν άνδρα.

— Αυτός απ' έδω δέν είναι πτωχός, απήνητσε με τό ήρεμον υρος του ό φυλάργυρος.

— Μη άστειεύεσθε, ό κύριος Βεράρ μόλις έχει να ζητή.

— Τώρα, μάλιστα, αλλά μετά τινα έτη θα είναι όσον και σεις πλούσιος και πλουσιώτερος ακόμη.

Και θέσας την χειρα επί των ώμων μου ειπε τον υιοθετώ. 'Αλλ' έσπευσε να προσθέση.

— Δέν θα ήγη τίποτε πριν ή αποθάνω.

Ό Πρέλ έγεινεν ακόμη ερυθρότερος, έκαμα κίνησιν βαθείας εκπλήξεως και έμειδιάσε με ταπεινότητα.

— Τότε άλλάσσει· δέν μένει παρά να συμβουλευθώ την κόρην μου.

— Έ! τί λές, μοι έλεγεν ό Δαρράζ οτε επεστρέφωμεν εις τον πύργον του Φιλίππου Αύγουστου, κατώρθωσα να επιτύχω. Σοι έκαμα τοιαύτην εκδούλευσιν χωρίς ζημίαν μου. Και έτριβε τάς χειράς του γελών από ευχαρίστησιν. Κατόπιν συνωφρώθη όλίγον, έμεινε σιωπηλός επί τινα λεπτά και έψιθύρισε.

— Αλλά δέν είναι δίκκιον να σοι κάμω τοιαύτην εκδούλευσιν χωρίς τίποτε· πρέπει να μοι δώσης κάτι τι. Να, δώσε με τό έλος του Όρμουάζ. Και τω έδωσα τό έλος.

Αργότερον όταν ό γέρον μετέβη εις τό νεκροταφειον του Cissey να εύρη τους προγόνους του, πσάκις με την Κλάραν δέν έμείναμεν σκεπτικοί πρό του έλους, τό όποιον με όλην την άλλην περιουσίαν του γέροντος μοι επανήλθε! . . .

μετάφρασις Κ. Α. Αϊθαζίδου.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Έκ του ρωσικού)

III

(Συρέχεια ιδε προηγ. φύλλου).

Την έρώτησιν ταύτην περιέμενε και ή 'Αλεξάνδρα· εταράχθη όλίγον, ήρσισε να προχωρή βραδέως και, περιπλοκόμενη κατά τάς εκφράσεις της και ερυθριώσα, ειπεν·

— Ακριβώς εν άπουσία αβτου ήθελον να σοι ομιλήσω. . . Παρατηρείς τίποτε; αβ αγαπα, σε αγαπα μανιωδώς. Τό πρόωρον τούτο αισθημα αρχίζει να με ανισυχη. . .

Η Κλεοπάτρα ήκουε χωρίς να βοηθή της 'Αλεξάνδραν Νικολάεβναν εις τάς εκφράσεις της και μόλις συγκρατούσα τον γέλωά της.

— Μάθε οτι ομιλάει τον πατέρα του, — εξηκολούθησε ή 'Αλεξάνδρα, — έκτενος 7 ετών ήγάπη. . . τή αληθεία έγώ φοβούμαι. . .

— Φίλη μου, τί φοβείσαι; οτι προσελκύω τον 10ετή σου υιόν; Επίβλεπε σιωπήν εις την ζηλότυπον καρδίαν σου. . .

— Αχ, Κλεοπάτρα, διατί ομιλείς περι ζηλιτυπίας! . . Έγώ πρό πολλού έλησμήνησα τό αισθημα τούτο. Είξούρεις οτι οτε μία γυνή ζήση 15 έτη μετά τούτου ανθρω-

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Τό βαθύτατον βάθος του χυδαίου είναι ν' ανυψώνη τις τό χρηματικώπιον εις περιωπήν κιβωτου της διαθήκης.

Εις δειπνον ιατρών.

Ό εις εγειρόμενος.

— Προπίνω εις υγείαν. . .

Οί συναδελφοί του τον διακόπτουν μετ' άγανακτήσεως.

— Να προπίνη; εις υγείαν; ; ! ! Α, ποτέ, ποτέ!

που, αβ; ό Βλαδήμρος γίνεται πεπαιδευμένον στρουθιον. . . Όχι, αγαπητή μου, δέν είμαι πλέον ζηλότυπος, και αν ποτε ήμην. . .

— Καλά, καλά, διηγήσου τους μύθους τούτους εις άλλους. . . Έαν έπαυτες να ζηλότυπης τον σύζυγόν σου, μετεβίβασε; όμως τό αισθημα τούτο εις τον υιόν σου. Αλλά τή αληθεία είναι γελοτον να ομιλή τις περι έρωτος ως προς τό παιδιον τούτο. Πώς λοιπόν, θέλεις να μη ακκιζωμαι μετ' αβτου;

Λέγουσα ταυτα ή Κλεοπάτρα έβλεπα, αλλά μετά εν λεπτόν έλαβεν υρος σοβαρόν· πσσα σκια γέλωτος εξέλιπεν εκ της φωνής και του προσώπου της.

— Αχ, 'Αλεξάνδρα, 'Αλεξάνδρα, — ειπε: — μήπως και συ καθώς οι συγγενείς του δυστυχούς συζύγου μου φανταζεσαι οτι ο σκοπός της ζωής μου είναι ή δημιουργία των θυμάτων; ! Λιπόν, μήπως έχεις καλήν ιδεαν δι' εμε, όταν σκέπτησαι οτι έγώ προσελκύω και αυτά τά παιδία; Λιπόν, δέν είμαι δυστυχής; Και αυτοί ακόμη οι πλησιέστεροι προς εμε ανθρωποι, και αυτοί ακόμη. . .

Δέν ήδυνάθη ν' αποτελειώτη τους λόγους της, ή φωνή της διεκόπη υπ' λυγμών και εις όθλαμοί της επλήσθησαν δακρυών, ώστε ή 'Αλεξάνδρα Νικολάεβνα εφοβήθη διά την σκληρότητά της.

— Κλεοπάτρα, τί λεις; ! Παραξήγησες τους λόγους μου. Τή αληθεία είμαι αθλία· τίποτε δέν δίνωμαι να είπω οπως πρέπει! Μήπως σε κατακρίνω; Δέν σε κατακρίνω διά τίποτε· τούτο είναι εις σε άσυναίσθητον· συ άκυσίως προσελκύεις πάντας, γυναικας, άνδρας, παιδία. . .

— Δέν είξούρω, τή αληθεία πώς του προσελκύω, αγαπητή μου, άλλ' οστε θίλω να κάμω διακρίσιν. Είξούρω μόνον εν, οτι είμαι εις άκρον δυστυχής και οτι κατά την

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έν τῆ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Έν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Έν τῆ ξένη φραγ. χρ. 15
Έξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Οὐ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ πᾶσαι τὰς Χάριτας ταῖς Μούσαις συγκαταμιγνύς, ἠδίσταρ σὺνγίαι.» Εὐρ. Ἦρ. Μαιν. 2τ. 673-5

ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΑΟΣ

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΛΩΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγ. ἀρ.)

Ἐπῆλθεν ἡ πρῶτα καὶ ὁ χθὲς πικρόχολος καὶ ἀκάθεκτος μαχητῆς τοῦ βίου ἀπέρχεται τιθασσός ἤδη καὶ ἤρεμος ἀρυσθεὶς τὴν γαλήνην ἐκ τῆς ψυχῆς τῆς εὐεργετικῆς τοῦ θεαίνης, ἐνῶ αὐτῆ, ὁ

τρηρὰ οἰκοδόποινα, περιερχεται τὸν οἶκον, ἵνα τὰ πάντα ἐπίδη, πανταχοῦ ἐπιθέσῃ τὴν ἀτομικὴν τῆς σφραγίδα καὶ εἰς πάντας ἀπονεύμῃ τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς. Καὶ ἐδῶ τὸ ἠθικὸν τῆς δράσεως αὐτῆς μεγαλειὸν οὐδῶς εἶναι μικρότερον. Διότι διὰ χεῖρὸς καὶ φρενὸς στιβαρὰς διαχειριζομένη τοὺς καρποὺς τῶν ἀγοραίων μόχθων τοῦ συζύγου καὶ τὴν γραφίδα μετὰ τῆς ραφίδος, ἤτοι τὴν πράξιν μετὰ τῆς θεωρίας συνεχῶς ἐναλλάσσοῦσα, ὧν ἀμφοτέρων εὐμοίρει ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ οἴκου, κατευθύνει καὶ σώζει τὸν οἶκον σθεναρῶς καὶ σωφρόνως ἀπὸ τοῦ βλασφροῦ φάσματός τῆς πενίας, καταρτίζει ἀποθεματικὸν τι κεφάλαιον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν νόσων ἢ τῆς ἐνδεχομένης ἀργίας τοῦ συζύγου, ἐξασφαλίζει τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων, ἐν γένει δὲ καθιστᾷ τὸν οἶκον γλυκειαν, εἰρηνικὴν, σεμνὴν καὶ ἀγίαν φωλεὰν πάσης ὑψηλῆς ἰδέας καὶ παντὸς εὐγενοῦς καὶ λεπτοῦ αἰσθήματος.

Δὲν θὰ ἐνδιατρίψω ἐπὶ τῶν τρυφερῶν καὶ θεσπεσιῶν μεριμνῶν, ἅς ἐν τῷ ἱερῷ ὄλως κλήρω τῆς ὡς μητρὸς καταβάλλει. Διότι τὸσφ γιγάντιος καὶ εὐρύς εἶναι ὁ κληρὸς τῆς οὔτος, ὥστε ἐπιθυμῶ ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ, ἐν σειρᾷ μάλιστα ἄρθρων, νὰ πραγματευθῶ περὶ αὐτοῦ. Ἐλμῶ δὲ μὰ τὴν ἀλήθειαν νὰ εἶπω ἀκόμη ὅτι καὶ ἀντιπατικὴ θὰ ἀπέβαινε πρὸς τὰ προλεχθέντα μου ἡ ἐξέτασις αὐτῆ, καθ' ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ ἀπέρρει καὶ θὰ ἐκρησσοῖτο διαπύρως οὐχὶ πλέον ἰσότης, ἀλλ' ὑπεροχὴ τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός.

Ἄλλ' ἵνα οἶκος καὶ οἰκοδοσῆται ἀποτελῶσι τὸ ἄνωθι ἀσθενῶς διαγραφρὸν ἀνθηρὸν ἠθικὸν θέαμα, δυὸ τινὰ ἀπαιτοῦνται: α'. νὰ ἐκλέγῳσιν οἱ ἄνδρες νυμφευόμενοι, ὡς ποτε εἶπεν ὁ βαθυσοφὸς χαιρωνεύς, γυναικας οὐχὶ τυχαίας, ἀλλ' ἰδραῖαν μάρτυρα

Κοπιαστικὴ ἐργασία.
θεία. Ποῦ πηγαίνεις, Γεωργάκη;
Γεωργάκης. Εἰς τὸ σχολεῖον.
θεία. Καὶ τί κάμνεις ἐκεῖ;
Γεωργάκης. Περισμῶν ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ δούλος νὰ μὲ πάρῃ.
Θλιβερὰ ἐορτὴ
Γείτων. Λιπὸν, Κωστάκη, ἡ πρωτοχρονιά σου ἔφερε καλὰ δῶρα;
Κωστάκης. Ἄχ, ὄχι! Ὅλα τὰ δῶρα ἦσαν βιβλία.

Ἄκρον ἄκρον φιλοφροσύνης
Ἡ σύζυγος. «Τίποτε δὲν μου ἔφερες; Ἐλτισμόνηδες εἰς σήμερον ἐσπράζω τὰ γενεθλιά μου;»
Ἡ σύζυγος. «Καθόλου ἀγάπη μου! Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα μὲ τὸ δῶρόν μου νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι ἔγινες ἕνα χρόνον μεγαλύτερη.»

ΠΑΝΤΟΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΑΛΗΘΕΙΑ»

ἐν Θεσσαλονίκῃ

Πλήρης ἐλπίδων αἰσία; καὶ σθεναρῆς σταδιοδρομίας; ἤρξατο ἐκδιδομένη ἐν Θεσσαλονίκῃ νέα ἐφημερίς ὑπὸ τὸν ἀριστῶνυμον τίτλον «Ἀλήθεια» ὑπὸ τῶν κ. κ. Σ. Μυρα-

δυστυχίαν μου μὲ συνελυπήθη ἐν παιδίον. Καὶ τοῦτο ἐκρίβως, καθὼς βλέπεις, πολὺ μὲ συνεκίνησε! . . . Ὅχι, Ἀλεξάνδρα, φαντάσθητι ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ ὅμως ποτὲ δὲν ὀπιστραφῶ ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τ.ῦ παιδίου τούτου· τὸ αἰσθημὰ του μὲ εἶναι ἀκριβές. Λέγεις ὅτι ἀγαπᾷς. Ὅποσον ψεῦδος, ἀγαπητῆ μου! Ὅποιαν σχέσιν ἔχει τὸ καθαρὸν αἰσθημὰ τοῦ παιδίου τούτου μετὰ τοῦ ἔρωτος; Ἐὰν ἤξευρες, πόσον ἀπέκαμα ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου τούτον, πόσον ἀποστρέφομαι καὶ μισῶ αὐτόν! Δὲν πρέπει νὰ ταπεινώνης τὸ αἰσθημὰ τοῦ υἱοῦ σου, καὶ νὰ τὸν φέρῃς εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις ἔρωτα! . . .

— Στάσου, Κλεοπάτρα, νομίζω ὅτι δὲν ἐννοοῦμεν ἀλλήλα; δὲν βλέπω κανὲν κανὲν εἰς τὸ αἰσθημὰ τοῦ Ἀλεξίου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πολὺ ἐνθερμον καὶ ὀρηκτικὸν διὰ παιδίον ἐνδεκαετῆς.

— Σοὶ φαίνεται τοιοῦτο, διότι δὲν τὸ ἐννοεῖς· εὐ εἰς τὴν ἡλικίαν του, φαίνεται ὅτι ὀλίγον θεκέπτει καὶ εἰς ὀλιγώτερον ἠσθάνει, ἐκεῖνος ὅμως κατὰ τὰς λυπηροτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς μου ἠδυνήθη νὰ μὲ συλλυπηθῇ καὶ νὰ μὲ παρηγορήσῃ. . . Ποιὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰ δάκρυά σου, τὰ ἐνθυμῆσαι, ἐκεῖ ὅπισθεν τοῦ διαφράγματος; Ἄχ! ἀγαπητό μου, ἀκριβό μου παιδί! Καὶ αὐτὴ θέλει νὰ σέ, ἀποσπᾷ ἀπ' ἐμέ.

Ἡ Κλεοπάτρα ὠχρίασε καὶ, κλονισθεῖσα, ἐστῆριχθη εἰς τὸν κορμὸν σημύδας.

— Κλεοπάτρα, ἀγαπητῆ μου Κλεοπάτρα, — ταρεχθεῖσα ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα: — διὰ τί ἐπίστευες τοὺς λόγους μου; Δὲν διακόπτω τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην τοῦ Ἀλεξίου καὶ δὲν ζηλοτυπῶ· δὲν ἐνόησες τοὺς λόγους μου!

τῶρη καὶ ἱ. Κουσκούρα. Ἡ νέα συνάδελφος διὰ κυρίου ἄρθρου ἀπονέμει θερμὰς εὐχαριστίας τῇ Α. Α. Μ. τῷ μεγαθύμῳ καὶ φιλοπροσῳῳ ἡμῶν Μονάρχῃ Σουλτάν Ἀβδὺλ Χαμητ Χὰν ἐπιβραβεύαντι αὐτῇ πάντο εὐμενῶς ἄδειαν ἐκδόσεως καὶ προδιατυπῶ τὸ διάγραμμα τῆς ἐν τῷ μέλλοντι πορείας. Εἶναι δὲ τὸ διάγραμμα τοῦτο τόσφ ὥρατον καὶ εὐαγές, ὥστε δὲν ἔχουμεν καλλιτέραν εὐχὴν νὰ τῇ ἀπευθύνωμεν ἢ τὴ νὰ βεβῆσῃ πάντοτε συμφώνως πρὸς τὰς εὐγενεῖς καὶ κοινωνικὰς ἀρχὰς τῆς.

ΓΑΜΟΙ

Ἐτελέσθησαν τὴν Κυριακὴν ἐν Ἀγίῳ Στεφάνῳ ἐν στενῷ οἰκογενικῷ κύκλῳ οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἀποστόλου Σιταρᾶ διευθυντοῦ τῶν ἐν Κιουπλίαις ἐκπαιδευτηρίων μετὰ τῆς εὐῳ ἡγμένης καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν περικισμένης δεσπινίδος Ἐλεονώρας Βασιλείαδου. Τὰ μνηστρα ἠλόγησεν ὁ προϊστάμενος τῆς ἐκκλησίας πατήρ Ἡσαΐας, τοὺς δὲ στεφάνους ἀντήλλαξαν ἡ θεία τῆς νύμφης. Ἰουλίττα Ἰωαννίδου.

Τῷ νεαρῷ καὶ εὐαγέστῳ ζεύγει εὐχόμεθα πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ καταστήσῃ εὐδαίμονα καὶ τρισόλιον τὸν συζυγικὸν βίον.

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦ-Χὰν ἀριθ. 3

Καὶ προσεπάθει ν' ἀποσπᾷ τὰς χεῖρας; τῆς φίλης τῆς ἐκ τοῦ προσώπου τῆς.

Τὸ ὥρατον ὅμως πρόσωπον ἐκείνης διέρρεον ἄρθρα δάκρυα.

VI

— Σήμερον χάριν τῆς ἀφίξεως τοῦ πατρός μου δυνάμεθα νὰ τελειώσωμεν τὸ μάθημα ἐνωρίτερον, Νικόλαε Ἀνδρέιδις, — εἶπεν ὁ Ἀλέξιος ἀκούσας φωνὰς ἐπὶ τοῦ ἡλιακοῦ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀδειαν τοῦ διδασκάλου, ἠγέρθη ἐκ τοῦ μαθητικοῦ θρανίου καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, ὁποῦ ἐφαίνετο μέρος τοῦ ἡλιακοῦ, ὁ κῆπος τῶν ἀνθῶν καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐκ φιλυρῶν μεγάλῃς δενδροστοιχίας. Ὁ ἥλιος ἐχρυσῶνέ τὰς κορυφὰς τῶν φιλυρῶν, ἀλλ' ἡ εἰσοδὸς τῆς δενδροστοιχίας ἦτο ὀλίγον σκοτεινὴ, ὀμιχλοῦσα εἰσοδὸν σπηλαίου.

Ὁ Ἀλέξιος ἠγάπη νὰ βλέπῃ τὸ ἑσπερινὸν τοῦτο λυκόφωσ ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἐξώστου· τῶρα ὅμως δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν θυμασίαν ταύτην τῆς φύσεως εἰκόνα· ἐκ τοῦ ἐξώστου κατήρχοντο ὁ πατήρ αὐτοῦ μετὰ τῆς Κλεοπάτρας Βασιλείεβνας, συνομιλοῦντες ζωηρῶς.

— Παπὰ, ποῦ πηγαίνετε; — ἀνέκραξεν ἄνωθεν ὁ Ἀλέξιος, — μὲ ἐπιτρέπετε νὰ ἔλθω μαζὶ ἡμεῖς;

Ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέιδις παρετήρησε πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἠπέλιψε τὸν Ἀλέξιον, ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν παρετήρησε τὸ δυσάριστον βλέμμα τοῦ πατρός του καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἰθυσάν του καὶ ἐμίσωσεν ἀναθροῦσαν τὰ τετράζα του κατῆλθεν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.